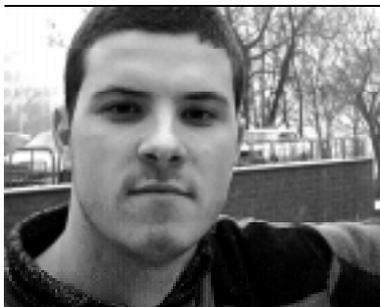

Віталь Гарбузаў

...я запаліў бутоны ліхтароў
на дне душы — я ж да сьвятла ахвочы...

Сваё цяпло я сьнегу аддаю...

МАРА

Аблокі — плытамі па небе,
А вецер — зьмяёй па зямлі,
Дзе промні на сонную глебу
Каронай Ярылы ляглі.

Сустрэча — закладніца лёсу.
Каханьне на тло не згарыць,
Бо вочы пад колер нябёсаў
Даюць моцы дыхаць і жыць.

Аблокі — плытамі па небе,
А вецер — зьмяёй па зямлі...
Прачнулася сонная глеба —
Зялёным кастром на ральлі!

* * *

Зіма ізноў засьнежыла зямлю,
Пад белай коўдрай
сьпіць змарнелы горад.
А я сьняжынкі вуснамі лаўлю
І растапляю подыхам іх холад.

Мая душа хавае рэшткі шкла,
Што засталіся мне на разьвітаньне
Пасьля таго, як моўчкі ты сышла,
Разьбіўшы здрадай амфару каханьня.

Я б запаліў бутоны ліхтароў
На дне душы —
я ж да сьвятла ахвочы,
Але баюся там убачыць зноў
Твае журбой засмужаныя вочы.

Зіма ў завею ўхутала зямлю,
Пад белай коўдрай сьпіць змарнелы
горад.
Сваё цяпло я сьнегу аддаю,
Бо штосьці ж трэба саграваць у холад...

* * *

Гэта ноч — акіян адзіноты,
Бо цябе няма побач са мной.
Захлынаюць лавінай гаркоты —
Успаміны, што сталі маной.

Вось ліхтар зіхатліва палае,
Нібы донар начнога сьвятла,
Але гэтага мне не хапае, —
Як анёлу каханьня — крыла.

Гэта ноч — спадарожніца волі.
Я адзін. Я нічый. Я ня твой.
Я ніколі, ты чуеш, ніколі
Не хацеў зьведаць волі такой.

Гэтай ноччу сканала надзея,

Не дажыўшы ў душы давідна.
Больш цябе не сустрэну нідзе я,
Хіба толькі ў няспраўджаных снах?
Вось ліхтар зіхатліва ірдзее,
Быццам сонца, няздольнае грэць.
Больш цябе не сустрэну нідзе я?
Без каханья ж —
я згодны на сьмерць...

